

Bila je subota, 28. ožujka 1998. godine. Deda Marko je imao nepune 63 godine, Jasna 35, Vida nepunih 18 (i odlazi na školovanje u USA), Janko 10, Janja 7. Ja nepune 43. Velikog čovjeka i umjetnika, ali i prijatelja Branka Ružića više nema. Prošlo je gotovo šest mjeseci kako nas je napustio. No bili smo s njime izložbom uz otvorenje galerije. Završen je, a istovremeno i započeo jedan od (po meni) presudnih „projekata“ obitelji Sačić koji će utjecati na budućnost svih njenih članova. Galerija je otvorena. Počela je igra mogućeg i neizvedivog. Možda to danas zvuči dramatično, ali vjerujte, toliko želja i ciljeva treba pokriti mogućnostima.

Zašto „presudni obiteljski projekt“? Puno toga se posložilo oko stvaralaštva, onog idealističko-kreativnog koje uključuje ispunjenje osobnog identiteta. Sada, kad smo napunili zidove galerije, to postaje opipljivo. Cijela je obitelj nešto „mrljila“. Svi otvarali svoje duše i tražili sebe u komunikaciji vizualnog. Ispada kao jedna zaraza, kao na primjer neka kućna likovna mononukleozna.

Istovremeno, nad galerijom su bdjela tri dobra i pomno probrana duha:

Zlatan Vrkljan, moj životni prijatelj i kolega po vokaciji. Od uvijek smo skupa nešto „poduzimali“. Najčešće u poslovnom smislu nespretno i problematično, no nikako da odustanemo. A po zatvaranju legendarne zagrebačke *Arterije* u koju je on uložio dobar dio sebe, te mojeg napuštanja *Garestina*, *Zlati ajngel* je postao nova igračka, smisao promišljanja izlagačke prakse i aktivnog korespondiranja u artistskoj svakodnevnici.

Miroslav Gašparović, naš zajednički dobar prijatelj iz studentskih dana, veliki erudita i čovjek briljantnog osjećaja za umjetnost počastio nas je svojim sudjelovanjem u kreiranju programa. Najčešće sa strane, ali uvijek prisutan, odražavao je ono što želimo da bude neprikosnovena kvaliteta ili bar obećanje kvalitete.

I onda od 2005. u ekipu ulazi *Ivo Prančić*. Čovjek naše generacije čiji se likovni senzibilitet potpuno uklapa u viziju projekta. S njim je bilo jednostavno razgovarati, a i danas je tako. Želja za sustavnom prezentacijom slovenskih autora dobiva svoju čvrstu konstantu kroz „insajdera“ savršenog razumijevanja koncepcije koju galerija želi provoditi.

U tih dvadeset godina događa se svašta – deda Marko postavlja na noge izuzetno uspješnu firmu. Jasna se predstavlja sjajnom koncepcijom zdravog načina života, a Janja završava Akademiju. Janko je sposoban mladi „head man“ firme i susreće Maju, koja je kao i Janja diplomirala na Akademiji. I Maja i Janja profesionalno rade u informatičkom dizajnu, no promišljaju vizualno. Vida je magistrirala umjetnost, stječe titulu izvanrednog profesora grafike u Chicagu i udaje se za Jonathana, grafičkog dizajnera i kreativnog menagera. Vrklijana uz profešuru na Akademiji imenuju redovnim članom Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Miki Gašparović postaje ravnateljem značajne hrvatske muzejske ustanove - Muzeja za umjetnost i obrt, a Ivo Prančić zauzima poziciju jednog od najvažnijih slikara „zrele“ generacije u Sloveniji. Dakle, skup uspješnih sudbina.

Kroz to vrijeme galerija niže izložbe. Do danas ih broji 216. I samo s ovih ajngelovih deset u paketu je sve to bilo moguće, i to još k tome na ovom nivou. Nizanje brojeva u tekstu oko umjetnosti je stvarno prljava работа. Ali eto, prigodničarski valjda prolazi. Neki su me trpjeli, drugi podržavali, neki podnosili i opet praštali, dobronamjerno sugerirali, pratili i predlagali, a tu i tamo bili oduševljeni. Da li je to bio i da li je hermetički zatvoren projekt? Ako je – funkcionira.

A cvjetici u zapučku projekt dobiva već 2003. godine od kad se godišnje aktivnosti galerije „Zlati ajngel“ prihvaćaju i podržavaju kao dio državnog programa Ministarstva kulture RH.

Danas sam ja na pragu 63-će. I u penziji. Kao deda Marko onda. S dijametralno različitom životnom pričom: on je stvarao opipljivo a ja trošio ideale. Valjda tako treba biti - na kraju je rezultat pozitivna nula. Pozitivna nula kao izmišljena fraza koja bi trebala opravdati nebranljivo i nepostojeće, no možda korisno. Fraza koja sjajno pristaje uz koncept „privatne galerije“ u našem prostoru i vremenu.

... I još nešto, podjednako važno: neki danas nisu među nama. Nismo ih zaboravili. Zamah entuzijazmu davali su i ljudi kojih se sada možemo samo prisjećati, a bili su predano, svaki na svoj način, uz ajngelovih deset.

Darko Sačić

OBITELJ

ZLATAN VRKLJAN

IVO PRANČIČ

MIROSLAV GAŠPAROVIĆ